

O ALTĂ FORMĂ DE SPECTACOL TEATRAL

Concepînd dansul nu numai ca formă de mișcare fizică, ci, în primul rînd, ca mișcare a gîndului uman, coregrafa Raluca Ianegic a înființat un Centru de expresie artistică, încorporat Teatrului Odeon, în care și-a propus să stabilească raporturi interdisciplinare, dar mai ales extradisciplinare – după cum declară – între dans și alte moduri de mișcare ale gîndului, aceste moduri numindu-se filosofie, religie, științe pozitive, literatură, arte marțiale etc.

Primul contact între Centrul de expresie artistică și un public restrîns, dar variat, s-a petrecut pe scena Sălii Grand a Teatrului Odeon. „Pe scenă” la modul propriu, întrucît nu numai artiștii dar și spectatorii s-au aflat pe scenă, pe cîteva rînduri de scaune așezate aproximativ în semicerc, venind astfel în contact direct cu experimentul artistic ce-i îngloba în același spațiu pe creatori și pe receptori. Acest contact intim, programat se integrează Ideii Centrului de a fi un laborator, în care nu numai să coexiste forme diverse de „mișcare a gîndului”, ci să aibă loc și o interacțiune nemediată între artiști și public: intervenția publicului, prin comentariul, făcut pe loc, asupra secvențelor prezentate, să constituie una dintre componentele desfășurării experimentului scenic.

Această primă întîlnire din cadrul Centrului de expresie artistică, intitulată **Metafora unui laborator**, a cuprins fragmente filmate ale unor comentarii făcute de Mircea Eliade, ca istoric al religiilor, asupra relației sacru-profane, și texte de Emil Cioran și Jorge Luis Borges, citite de actorul Ion Pavlescu, în alternanță cu momente coregrafice create de Raluca Ianegic, împreună cu noua sa companie de dans contemporan, formată din Mugur Ghlondoa, Rodica Geantă, Anca Iorga, Doina Georgescu, Ioana Dincă și Alir.

Prandea.

Momentele coregrafice s-au produs pe muzica lui Michael Nyman și în scenografia sobră și expresivă a lui Nicolae Ularu, redusă la cîteva schelete metalice și podiumuri, permițînd desfășurarea mișcărilor pe mai multe planuri, și la fișii de pînză verticale, luminate astfel încît să ofere privitorului, în anumite momente, nu imaginea directă a dansatorului, ci pe aceea mediată a umbrei sale mărite. Componentelor acestui experiment li s-a alăturat televizorul „pe roate” ce transmitea filmul cu Mircea Eliade, deci o componentă vizuală în sine, întrînd și ea în economia spectacolului.

Nepropunîndu-ne, de astă dată, o cronică de dans, ci semnalarea apariției pe o scenă românească a unei formule complexe de spectacol, vom remarca totuși relațiile dansului cu celelalte „mișcări ale gîndului” prezente în spectacol: relații interdisciplinare, ce conduc la o operă sincretică, între dans, muzică și scenografie, și relații de alăturare, fără interferențe, probabil ceea ce Raluca Ianegic numește relații extradisciplinare, între dans, literatură și filosofia religiilor.

Ceea ce ne-a bucurat, în privința receptării, a fost varietatea spectatorilor, de felurite profesii, după cum s-a prezentat fiecare la discuții; nu însă și numărul mic de spectatori-interlocutori. Putem presupune că s-a dorit un fel de testare a interesului pentru o atare formulă, pe un eșantion mai restrîns, dată fiind publicitatea minimă făcută evenimentului. Un eveniment de bun augur pentru dezvoltarea mișcării coregrafice contemporane.

LIANA TUGEARU